

РЕШЕНИЕ

№ 778

гр. София, 11.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 15.01.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова-Десподска

Ванина Колева

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **11068** по описа за **2020** година докладвано от съдия Радина Карамфилова-Десподска, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба, подадена от И. Т. Д. чрез адв. А. Г. С. от АК С. З., със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.1, офис 7 срещу Решение № 20209414/28.09.2020 г., постановено по н.а.х.д. № 4613/2020 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, НО, 114 – ти състав, с което е потвърдено Наказателно постановление /НП/ № 19-4332-025675/09.12.2019г. на началник група към СДВР-ОПП-СДВР и с което на касатора са наложени административни наказания „глоба“ в размер на 750 лв. и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 3 месеца на основание чл. 182, ал. 1, т. 6 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/ за извършено нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, като на основание Наредба № Из-2539 на МВР са му отнети 12 контролни точки.

С жалбата се навеждат доводи за незаконосъобразност и неправилност на решението на СРС. Счита, че по делото не е установено безспорно извършването на административно нарушение. Твърди се, че е налице допуснато нарушение на разпоредбата на чл. 10, ал. 3 от Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 г. за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата. Иска се отмяната на решението и на

потвърденото с него НП.

В проведено по делото открито съдебно заседание касаторът, редовно призован, не се явява и не изпраща представител.

Ответникът - Столична дирекция на вътрешните работи, отдел „Пътна полиция“, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на жалбата.

Административен съд София – град, XXII касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, във вр.с чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу оспореното наказателно постановление, не са изтекли, както сроковете по чл. 34 ЗАНН, така и абсолютната погасителна давност за административнонаказателно преследване.

От фактическа страна въз основа на събраните по реда на НПК доказателства и доказателствени средства районният съд е приел за безспорно установено следното: На 19.04.2019 г. в 10.07 часа И. Т. Д. управлявала лек автомобил „Тойота“ Рав 4 2.2 Д с рег. [рег.номер на МПС] в [населено място] по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]като при стопанство „Врана“, управляваният от Б. лек автомобил се движел със скорост 110 км/ч. (107 км/ч след корекция от 3% приспаднат толеранс в полза на водача) при ограничение на скоростта от 50 км/ч за населено място, въведено с пътен знак В-26. Нарушението е било установено посредством техническо средство система за видеоконтрол TFR 1-М № 506 в клип № 6206 по преписка ПК-2/0076/19 г., записваща и заснемаща дата, час, скорост, място и рег. № на МПС. След установяване самоличността на собственика на автомобила, И. Т. Д. саморъчно попълнила декларация на 20.09.2019 г. в която посочила, че на 19.04.2019 г. тя е управлявала автомобила.

За това нарушение на водача е съставен АУАН с бл. № 0862793/02.10.2019 г. за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, предявен на нарушителя, който го е подписал без възражения. Такива не са постъпили в срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН. Въз основа на така съставения АУАН е издадено процесното НП, с което е санкционирана жалбоподателката.

За да постанови този резултат съдът след преценка в съвкупност на събраните по делото писмени и гласни доказателствени средства, от правна страна е приел, че АУАН и обжалваното НП са издадени от компетентни длъжностни лица, в сроковете по чл. 34 от ЗАНН, като били спазени и изискванията на чл. 42 и чл. 52 от ЗАНН и, че при издаването им не са допуснати съществени процесуални нарушения. По същество на спора въззивния съд е изложил съображения, че нарушението е безспорно доказано от обективна и субективна страна, квалифицирано е правилно от наказващия орган,

като съответно по вид и размер е и наложената административна санкция. По изложените съображения съдът е достигнал до извода, че административнонаказателната отговорност на касатора е ангажирана законосъобразно, поради което е потвърдил НП.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 от АПК.

Решението е правилно и законосъобразно, съответно на материалния закон и постановено без допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила по аргументите изложени в него.

Не са налице наведените в жалбата касационни основания.

Настоящият касационен състав намира за правилни и законосъобразни изложените мотиви в оспореното решение, че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила при провеждане на административно наказателното производство, представляващи самостоятелно основание за отмяна на атакуваното наказателно постановление.

Актът за установяване на административно нарушение е редовно съставен в присъствието на нарушителя и свидетели - С. К. К. и В. Х. А., възприели извършването на нарушението. Съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, в административнонаказателното производство редовно съставеният акт за установяване на административно нарушение има обвързваща доказателствена сила до доказване на противното, което в случая не е сторено по какъвто и да е начин от страна на касатора в настоящото производство, пред въззивната инстанция.

Видно от представените по делото писмени доказателства – удостоверение за одобрен тип средство за измерване и посочени в него дата на издаване и срок на валидност, Протокол № 2-38-18/24.10.2018 г. от проверка на мобилна система за видеоконтрол TFR – 1М снимков материал се доказва противното на твърдяното от жалбоподателя.

Настоящият касационен състав споделя и всички изложени мотиви от въззивния съд, поради което и на основание чл. 221, ал.1, изр.2 от АПК, същите не следва да се преповтарят. Съдът пълно и всестранно е изследвал фактическата обстановка и въз основа на събраните доказателства е извел правилни правни изводи. Твърденията на нарушителя, изложени пред районния съд са обсъдени в решението му, поради което възражението в касационната жалба, че съдът не е изяснил фактическата обстановка е неоснователно.

От събраните по преписката доказателства в тяхната съвкупност категорично се установява от субективна и обективна страна нарушението по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. Квалификацията е правилна и не липсват елементи от фактическия състав на нарушението и деянието е описано със съставомерните си признаци.

Сочената за нарушена разпоредба на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП забранява на водачите на МПС, каквото качество касаторът безспорно е притежавал, при избиране скоростта на движение, да превишават посочените в разпоредбата стойности, като за населено място това е 50 км/ч., за леки автомобили. Безспорно се установява, че на посочената в АУАН и НП дата и час Д. е управлявала лекия си автомобил със скорост 110 км/ч при ограничение 50 км/ч. Материалноправните предпоставки са налице за законосъобразното ангажиране на административнонаказателната отговорност на касатора. В случая на първо място касаторът се е движил в границите на населено

място, където ограничението е по закон 50 км/ч. Както е видно от направената снимка, приложена като доказателство по делото, мястото на контрол е било сигнализирано с пътен знак В-26.

В отлика от изложеното в касационната жалба, въззивният съд е направил пълен и последователен анализ на доказателствата по делото, като е формирал правилни и законосъобразни изводи по отношение на оплакванията, наведени и във въззивната жалба за извършеното нарушение, в т.ч. и относно засечената скорост, дали е с работещо средство, мястото на извършване на нарушение, при отговор дали са спазени правилата по отчитане на заснемането на нарушението.

СРС е изложил мотиви и относно размера на глобата. Съобразено е, че при определяне размера на наказанието се взема предвид характерът и тежестта на нарушението, както и важността на засегнатите с него обществени отношения. При действащата редакция на санкционната норма, глобата е в размер на 350 лв. и по 50 лв., като за всеки следващи 5 км. превишение над 50 км. глобата се увеличава със 50 лв.

С оглед на изложеното, настоящият съдебен състав намира, че не са налице посочените в жалбата касационни основания, поради което касационната жалба е неоснователна, а обжалваното съдебно решение следва да бъде оставено в сила.

По гореизложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо и второ АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН, Административен съд – София град, XXII касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 20209414/28.09.2020г., постановено по н.а.х.д. № 4613/2020 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 114 – ти състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:
ЧЛЕНОВЕ: